

Élet és Világosság

MAGYARORSZÁGI EVANGÉLIUMI TESTVÉRKÖZÖSSÉG LAPJA

2010 / 10

Kenyeret ad ...

Es 55. 10.

...Barátaim, az aratási hálaünnep különös esemény. Kapcsolatba hozza, amit mi nehezen tudunk kapcsolatba hozni. Rá akar mutatni, hogy a sültburgonyánknak, rántott szeletünknek, vajjas kenyereinknek az élő Istennel van dolga. Sőt, hogy Isten ezeken a jó ajándékokon keresztül verseng értünk.

Csak azt ne higgye valaki, hogy Istennek szüksége van rá! A Bibliában csupán egyszer olvassuk, hogy az Úrnak szüksége volt valamire: egy számarra. Semmi egyébbre!

És hogyan versengne Isten értünk, mikor a parancsolatait kényszernek tekintjük? Legyünk őszinték: szívesen elfutunk az atyai házból, mint a tékozló fiú. De a vályú mellett utánunk jön a hazai kenyér illata, amivel a béresek is jóllakhatnak. A kenyér illatával csalogat, verseng értünk mennyei Atyánk.

Talán azt mondod: ugyan, nincs ebben semmi különös. Nekem azonban eszembe jut a háború utáni idő. Városunkban nem sokan maradtak. Szó szerint nem volt mit ennünk. A raktárakat kifosztották, minden üzlet üres volt. Ezért naponta kimentünk csalánt szedegetni. Végül már a szagát sem bírtam ennek a főzeléknek. Aztán javult az ellátás, és egy napon megjelent a kenyér. Ragacsos, undorító kukoricakenyér, íze mint a patkányméregé. És most jön Isten, és igazi kenyeret kínál.

A Bibliában gyakran esik szó gabonáról, szántóföldről, aratásról. Nekem feltűnt, hogy mindenütt Isten adakozó keze lesz nyilvánvaló. Hadd mondjak néhány példát. Már a Szentírás elején ezt olvassuk: „Monda Isten: 'Hajtson a föld...'” És a föld hajtott. És látta Isten, hogy jó.

Vagy gondolok Jákób fiainak történetére, amikor Kánaánban irtózatos drágaság volt. A család majdnem éhen halt. És akkor meghallották, hogy Egyiptomban van gabona. Éhes emberek vitték üres

zsákjaikat. És kaptak kenyeret. Miért? Mert Isten évekkal azelőtt Egyiptomba vitte fivérüket, akit meg akartak ölni, és megmentővé, kenyérosztóvá tette. Isten keze már régen benne volt az eseményekben.

Vagy ismerjük a csodálatos történetet Ruth könyvében? Ez a fiatal nő együtt lakik elszegényedett anyósával. Ősszel Ruth kimegy a mezőre kalászt szedegetni. De az Úr már munkában van. Megérinti a gazdag földtulajdonosnak, Boáznak a szívét, úgy-hogy Ruthnak nemcsak egyes kalászokat szabad felszedni, hanem egész kévétet kap, sőt még ennél is sokkal többet. Isten láthatatlan keze adja a szegény Ruthnak a gabonát Boáz mezején.

Vagy gondoljunk az ötezer megvendéglésére. Ezek az emberek egy teljes napon át hallgatták Jézus prédikációját. Az volt ám az istentisztelet! Mi megelégszünk huszonöt perces igehirdetéssel. Aztán a hallgatók megéheztek. A tanítványok megkérdik az Urat: „Hogy lehetne ezeket az embereket megelégtíteni?” Jézus átvesz egy kevés kenyeret, imádkozik felette, odaadja a tanítványoknak, ők a népnek, és mindenki jóllakik. A maradék tizenkét kosárra való.

Így folytatódik az új világban is: ott állnak a fák, az élet fái, és minden hónapban gyümölcsöt teremnek. Tehát valahol csak a Bibliában gabonáról, gyümölcsről szó esik, mindig látható lesz benne mennyei Atyánk keze. És fölötté megcsillan a csodának a fénye. Nem kellene így lennie nálunk is? Hogy minden vajjas kenyér, burgonya, sült szelet fölött, amit szívesen fogyasztunk, látható legyen ez a ragyogás, az adakozó keze?

Nemrég hallottam egy megindító történetet. A gyorsvonaton történt, délidőben. Tele az egész étkezőkocsi, a pincérek hozzák az ebédet.

És ahogy az nyugati országokban szokás – mindenki nekiesik az ennivalónak. Az egyik asztalnál kis japán hölgy ül, és amikor megkapja az ételt, elcsendesedve összekulcsolja a kezét.

Az étkezőkocsiban egyszerre mindenki az ázsiai nőre néz, aki pogány nép közül jön, aki látja az adakozó jó kezét, és hálát ad neki. Kínos csend lesz a kocsiban, csak a kerekek kattogását lehet hallani

A túltáplált nyugatnak esetleg feldereng valami ebben a pillanatban abból, hogy a „keresztény Európa” kifejezés nem érvényes többé, egyáltalán nem, ha szükségünk van arra, hogy ázsiaiak vezessenek ma rá bennünket a kereszténység legegyszerűbb tevékenységére! Az utastársak talán megértettek valamit ebből.

W. B. nyomán.

Krisztus elhívott követének
Arthur von Bergen önéletrajza
(Folytatás)

Kik a boldogok?

Nyolcvanszemélyes óriási hálótermünkben csak egyetlen asztal volt. Öt bajtársam ült körülötte, és kártyáztak. Mindegyik előtt borospohár. A többiek kimenőt kaptak, az estét a környék kocsmáiban akarták tölteni. Kihasználtam a ritka nyugalmat, hogy ágyamon fekvé Bibliát olvassak. Hirtelen azt hallom, hogy az egyik játékos megkérdi: „Ki fizeti a következő üveget? Ez már majdnem üres.”

„Természetesen a leggazdagabb” – incselkedett a másik. Senki sem akart gazdag lenni. Félig tréfából, félig komolyan megpróbálták kitalálni, ki a leggazdagabb. Aztán valahogy változott a kérdés. Azt kezdték mérlegelni, közülük ki a legboldogabb. Nagy sóhajtozás kezdődött. Egyik sem volt boldog.

„Az lenne az élet célja – filozofált valamelyik –, hogy az ember megszületik, szerencse nélkül jólrosszul átvergődik az életen, aztán meghal és mindennek vége?” Bánatosan néztek egymásra. Lehetetlen, hogy csak ennyi az egész. Végül valamelyiknek támadt egy ötlete. „Nemsokára visszajönnek a többiek a kimenőről, álljunk oda az ajtóba – javasolta – és kérdezzük meg mindegyiktől, hogy boldog-e. Talán kifürkészhetjük a boldogság titkát.”

Így is tettek. Minden hazatérőt kérdőre vontak. Amikor a nyolcvan katona együtt volt a teremben, a kártyázóknak be kellett látniuk: bajtársaik közül egy sem tudta mondani, hogy boldog.

Ott ült az öt ismét az asztalnál, a kártya még a kezükben, bár a kedvük elment a játéktól. A poharak társaságában panaszolták az ember szomorú sorsát, aki bizonyos ideig elégedél itt a földön, anélkül hogy igazán elégedett és boldog lenne. S akkor az öthöz odalépett egy hatodik és megkérdezte: „Miféle világrengető probléma foglalkoztat titeket, hogy olyan arcot vágtok, mint a hétnapos eső?”

„Itt vagyunk nyolcvanan, megkérdeztünk mindenkit – hangzott a válasz –, de egyetlen egy sem vállalta, hogy boldog. Hát nem szomorú?”

„Ez egyáltalán nem felel meg a valóságnak – vágott vissza a kérdező. – Azt ott a matracon meg sem szólítottátok.” Akkor vették csak észre, hogy von Bergenről megfeledkeztek. Odajöttek, jól megértették, és nekem szegeztek a fontos kérdést: „Mondd, boldog vagy?”

„Igenis, az vagyok” – válaszoltam örömmel. Erre vizsgáztatni kezdtek. „Nős vagy?” – „Nem.”

„Micsoda? 21 éves és egyedül boldog? Mi a foglalkozásod?”

„Levélkihordó.”

„És alacsony fizetéssel megelégszel? Hogy folyik a hétköznapi életed? Minden egyes nap boldog vagy és elégedett?”

Még sok kérdést tettek fel, s én örömmel tudtam igent mondani. Persze tudni akarták a boldogságom okát. Elmondtam nekik, hogyan jöttem bűnnel megterhelve Jézushoz és bocsánatot kaptam a Biblia alapján 1János 1,9 szavai szerint: „*Ha megvalljuk bűneinket, (Isten) hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket és megtisztítson minden hamisságtól.*”

„El tudom most már mondani az énekköltővel: *‘Az ég immár nyitva, mondd, tudod, miért? Mert Jézus küzdött s meghalt értem, azért’*” – fejeztem be a beszámolómat. Most aztán nagy vita kezdődött arról, hogy ez egyáltalán igaz lehet-e. Képes egy ember egész életén át arra, hogy boldog legyen, vagy pedig csak megjátszom magam?

Volt a katonák közt egy tanár meg egy jegyző. Megtették őket döntőbírónak afelett, hogy valóban igazat mondtam-e. „Hiszen azt látni is lehet rajta. Ez az ember boldog” – állapította meg a tanár.

A jegyző támogatta a tanár véleményét és hozzátette: „Csakhogy számunkra ez túl egyszerű.”

Jézus tanít meg úgy hinni, mint a gyermekek.

Jelszó

A hétköznapiakban sok mindennel találkozunk, és Isten gyakran hétköznapi eseményeket használ fel, hogy Igéjét érthetővé tegye. Mint katona egyszer őrséget álltam. Egy erőd nagy kapuja előtt végeztem a szolgálatot, mélyen a föld alatt. Senki nem mehetett át ezen a kapun, kivéve, aki tudta a jelszót. A jelszót minden nap változtatták. Csak az aktuális jelszóra nyithattam ki a kaput. Nagy volt a jövés-menés, én azonban csak a helyes jelszóra fordítottam meg a nagy kulcsot és nyitottam ki a kaput. Előfordult néha, hogy valaki az előző napi jelszót használta, az illetet azonban nem engedhettem át.

Minden magyarázat nélkül csak azt kellett mondanom: „A jelszó nem megfelelő.”

Az illető kénytelen volt utána érdeklődni. Köz-katonáknál ez nem jelentett nehézséget, azonban ha tisztek jöttek, néha tőlem akarták megtudni az aktuális jelszót, mely a kaput megnyitja. Szilárdnak kellett maradnom, erre kötelezett a szabály. Egy napon maga az ezredes jött, határozott, gyors léptekkel.

Nyers hangon már messziről kiáltott: „Kinyitni! Sietek. Be akarok menni.”

„Jelszó?” – követeltem, mint mindenkinél.

Szívem kissé gyorsabban vert a kérdésnél. Az ezredes az előző napi jelszót mondta.

„Nem érvényes.” – Kénytelen voltam ezt mondani. Erre érvelni kezdett. Egyre bizonyítani akarta, hogy be kell engednem, hiszen ő ezredes, én pedig egyszerű katona vagyok. Úgy vélte, nem parancsolhatok neki. A kifejezései nem voltak éppen hízelgők. A dühöngő tiszt megrettentett, viszont nekem mint őrnek megvoltak az utasításaim, és nem nyitottam ki. Az ezredes úr egyre jobban mérgeződött.

Körülbelül egy órai tombolás után így szólt: „Ott van maga mellett a telefon. Jelentsen a várban!”

Mivel teljesen összezavarodtam, ez eszembe sem jutott. Jelentésem után rohanva érkezett a százados. Anélkül, hogy szóra méltatott volna, üdvözölte az ezredest, és eltűntek mindketten az erődben.

Este az egész legénységnek elő kellett állnia. Az ezredest meglátva, legszívesebben egérlyukba bújtam volna. Amennyire tudtam, elrejtöztem a többiek mögött. „Remélhetőleg nem lát – gondoltam –, különben lesz, mit hallgatnom!” A parancskiadás és a jelentések után megszólalt az ezredes. „Lépjen elő, aki ma egy órát várakoztatott engem a kapu előtt!”

Szorongva jelentkeztem. Mi vár rám? Az ezredes beszámolt az egész csapatnak arról, hogyan végeztem hűségesen a feladatomat. A csomó a gyomrom környékén kissé lazulni kezdett.

„A megbízás tekintélyt ad a katonának – magyarázta az ezredes. – Így adott ma von Bergen katonának tekintélyt és hatalmat az ezredes felett.”

Miután vége lett mindennek, eszembe jutott, amit János mondott Jézusról: „Az övéi közé jött, és az övéi nem fogadták be őt. Valakik pedig befogadták őt, hatalmat adott azoknak, hogy Isten fiaivá legyenek, azoknak, akik az ő nevében hisznek. (János 1, 11-12) Ilyen csodálatos hatalom adatott nekünk, ha hiszünk úgy, ahogy az Írás mondja.

A „lerombolt” híd

Magas hegyek között, a lenyűgöző Szimentálban van néhány csodálatos természeti szépség. Sok a völgy-szoros a környéken, és néhányban svájci hadseregünk erődöt épített. Itt lehetetlen volna ellenséges hatalmak számára a szárazföldi invázió. Egyik továbbképzésen ilyen szakadéokban gyakorlatoztunk.

Visszaemlékeztem Ernst Käser evangélista szavaira, aki intett bennünket, hogy a hitéletben nincs hadgyakorlat, csak realitás. Szemléltetésül elmondta egyik katonai élményét.

Egy hidat a manőver értelmében felrobbantottnak kellett tekinteni. Idős anyóka jött a bevásárló kosarával és át akart menni a hídon.

„A híd fel van robbantva” – magyarázta az ott álló katona.

Az asszony nagy szemet meresztett, rátekingett a szép, erős hídra, majd a fiatal katonára, és együgyűen kérte: „Engedjen át nyugodtan, engem biztosan kibír még!”

„Értse meg, a híd fel van robbantva, semmiképpen nem mehet át rajta” – makacskodott a katona.

Az idős asszony kételkedhetett vagy a saját, vagy a férfi ép értelmében. Akkor észrevett két katonát az út szélén heverve, és odafordult hozzájuk: „Mi van a bajtársukkal? Szilárdan és kitartóan állítja, hogy ez a szép, új híd felrobbant, és nem enged át.”

„Ez rám nem tartozik – felelte az egyik –, én halott vagyok.” Az asszony fejcsóválva hazament, és

azt fontolgatta, hogy a haza védelme valóban örültek kezében van-e.

A hitéletben hasonló lehet a helyzet. Sátán minket is rá akar szedni, hogy Isten Igéjét nem kell olyan komolyan venni.

*

Szimentáli nagy hadgyakorlatunkon hasonló helyzetbe kerültem. Mi is egy hídnál álltunk, amit leromboltnak kellett tekintenünk. Az volt a dolgom, hogy felállítsak egy sátrat, azonban hiányzott még egy sátorlap, amit csak a völgykatlan túlsó oldaláról tudtam volna elhozni. Elgondolkodva néztem a felrobbantottnak nyilvánított hídra. Volt egy másik, földalatti út is, ami átvezetett a másik oldalra, viszont az több mint 700 lépcsőfokot jelentett volna. Ezt a keszervet meg akartam spórolni. Odamentem a hídroz, és kértem, hogy engedjenek át.

Az őrtől ugyanazt hallottam: „A híd fel van robbantva. Itt nem mehetsz keresztül.”

„Ugyan! Engem elbír, hiszen látom, hogy egészben van” – próbáltam ellenkezni.

„Képtelen vagy felfogni? – nyögte a katona –, háborúban vagyunk, s most fel kell tételeznünk, hogy az út járhatatlan.”

„Jó, akkor én most feltételezem, hogy csónakban átevezek a patakon” - válaszoltam és a meghökent katona szeme láttára átmaszíroztam a hídon.

Csakhogy a túloldalon is állt egy katona, aki nem értett egyet az elméletemmel. Engedetlenségem miatt azonnal az irodába rendelték. Itt összegyűlt néhány magas rangú tiszt, és magyarázatot kellett adnom, hogy tudtam átmenni az ör mellett. Újra elmondtam, hogy egyszerűen feltételeztem, hogy a patakon csónakban átevezek. Harsogó nevetést váltott ki a magyarázat. Minden megrovás nélkül megsúgtam, de a visszautat föld alatt kellett megtennem.

Alig hagytam el az irodát, a többiek megkérdezték a századosomat: „Csupa ilyen ravasz fickó van a csapatban?”

„Igen – mosolygott. – És ráadásul ez a legjobb közülük.” Később megkérdezte: „Miféle hátsó gondolata volt ennél a dolognál?”

Mivel egyházas embernek ismertem, felhasználtam az alkalmat, hogy közelebb vigyem hozzá az isteni igazságokat. És megértette, hogy nem csak feltételezni szabad az üdvösséget, azt biztosan tudni kell, mivel valóság.

Hiszen meg van írva: „Ezeket irtam nektek, akik hisztek az Isten Fiának nevében, hogy tudjátok meg, hogy örök életetek van, és hogy higgyetek az Isten Fiának nevében.” 1 János 5,13.

Irtózatossá imá

A konyhai szolgálat többnyire nem nagyon kedvelt a katonaságnál. Megpróbáltuk a nemszeretem munkát gyorsabban lerázni és vidámabbá tenni. Mosogatásnál versenyeztünk, ki tudja leghamarabb elvégezni, s

hogy győzik-e a bajtársak a törölgetést. Ennél a versenynél egyszer baleset történt. Valamelyik katona egy sérült tányéron megvágta az ujját, és elszédült. A seb erősen vérzett, láttuk, hogy be kell varrni. Magas hegyen állomásoztunk, és az erődből csak egy gyalogösvény vezetett a völgybe. Engem bíztak meg, hogy a sebesültet kísérem le az állomásra.

A keskeny, sziklás ösvény veszélyes volt, teljes óvatosságot igényelt. Egy különösen kritikus ponton társam káromkodni kezdett. Rettenetesen bosszankodott az ügyetlensége miatt. „Miért kellett ennek pont velem történnie?” – dühöngött. Arra gondoltam, ha ezt a háborgó embert most megintem, meglök és letaszít a szakadékba. Nem, ez most nem alkalmas pillanat. A dolog azonban nem hagyott nyugtot.

„Uram – fohászoktam magamban –, add a helyes szavakat, hogy el tudja fogadni az intésemet!”

„Bajtárs – kezdtem az offenzívát –, hogy folyik az életed? Szoktál néha imádkozni?”

„Micsoda kérdés! – dörmögte a fiú. – Ez nem tartozik rád. Komolyan kérdezed?” – Rövid gondolkodás után így szólt: „Ha őszinte akarok lenni, igen. Amikor bajban vagyok, olyankor én is imádkozom.”

Bólintottam. „Persze, hallottam, imádkoztál.”

„Ugyan! Az nem lehet! Kizárt dolog. Ha imádkozom, mindig csak titokban.”

„Dehogy! Hiszen hallottalak. Először azt mondtad: 'Isten – és Isten hallotta a kérésedet –, aztán hozzátetted: verjen meg!' Ez volt az imád.”

A fiú elsápadva megállt. Aztán kezét nyújtott és így szólt: „Köszönöm, bajtárs. Meggondolatlan voltam. Te vagy az első, aki figyelmeztetsz. Nem, ilyen rettenetes imát nem akarok többé mondani.”

Több szó nem esett köztünk egészen az állomásig, de szívünkben mindketten tudtuk, hogy van egy szent Isten, aki hallja, amit mondunk.

Áldás és gúny

Ismét behívót kaptam továbbképzésre. Előző vasárnap részt vettem egy összejövetelen. A prédikátor egyenesen nekem beszélt. Beszámolt saját katonai élményéről. A gúnyból, csúfolódásból neki is kijutott. De elmondta: „Ha az Újtestamentumomat olvastam és mások csúfoltak, kinevettek, mély öröm töltött be. Arra gondoltam: csak nevessetek, ettől még mélyebb öröm támad bennem Megváltóm iránt.”

Az íg hirdetést hallgatva forró vágy ébredt a szívemben, s ott, a padban így imádkoztam: „Drága mennyei Atyám, ajándékozz meg ezzel a felfogással! Hiszen holnap be kell vonulnom.” Szorongással tekintettem erre az időre, s egyre fontolgattam, mi vár rám ismét. Többször tapasztaltam, hogy kinevetnek, mert még hiszek a Bibliában. Lesz-e újra bátorságom, hogy Uramról bizonyosságot tegyek?

A testvér szavai bátorítottak. Vágytam rá, hogy hasonlót tapasztaljak. Néhány nap múlva teljesen egyedül feküdtem a hálóban. Csaknem valamennyi

társam kimenőt kapott. A nyugalmat kihasználva elővettem az Újtestamentumot és olvasni kezdtem. Bátorságot, erőt akartam meríteni Isten Igéjéből.

Két katona ballagott végig a helyiségen. „Láttad azt ott az ágyon? – súgta az egyik elég hangosan, hogy én is halljam. – Szegény, szerencsétlen fickó!”

„Na, ugyan miért?” – tudakolta a másik.

„Ez már megint Bibliát olvas. Jézusa nélkül abszolút semmit nem tud csinálni.”

Nevetve távoztak és nem látták, hogyan reagál a *szegény szerencsétlen*. Végtelen öröm töltött be, és egy szinte ismeretlen boldogság. Ez a katona újra felhívta a figyelmemet, milyen csodálatos függésben vagyok Megváltómtól, ahogy a Biblia mondja: „*Nálam nélkül semmit nem cselekedhettek*” (János 15,5). Örültem a nyilatkozatának. Hiszen ez volt az igazság: Jézus az életem középpontja. Mit is tehetnék nélküle? Újra betöltött a vágy, hogy egészen neki éljek. Ágyam mellett térdre borulva áldottam Istent ezért az élményért. Előző vasárnapi imám meghallgatást talált. Soha nem gondoltam volna, hogy egy gúnyos megjegyzés ekkora örömet tud kiváltani. Balzsam volt a szívemre. A két katona a mai napig nem sejtí, milyen áldást hoztak az életembe.

A vasárnap megszentelése

A katonai törvény szerint kétévenként köteles voltam továbbképzésre menni. Ezek a kurzusok általában hétfőn kezdődtek, egyszer azonban már vasárnap be kellett vonulnom. A falucskába érve közelben-távolban egyetlen katonát sem láttam. Érdeklődnöm kellett, mire megtaláltam szolgálati helyemet. A csapat irodájában egy százados fogadott. Azelőtt soha nem találkoztunk. A tiszt üdvözölt és azon nyomban a konyhába küldött: Fűrészeljem és hasogassam fel a fát a következő hétre. „Százados úr, ma vasárnap van – ellenkeztem. – Mivel tisztelen Isten Igéjét, vasárnap nem dolgozom.” Persze ez nem tetszett a felettesemnek. Lezavart a konyhába. Miközben odafelé tartottam, telefonált, és jelentette a konyhai legénységnek, hogy jön egy önfejlő katona.

A konyhafőnök egyik kezében fűrésszel, másikban egy baltával fogadott, és rám mordult: „A százados parancsa: azonnal munkához látni!”

„Amit mára el kell végezni, azt szívesen megteszem – mondtam. – Mennyi fa kell a vacsora elkészítéséhez, és mennyi a reggelihez?”

„Négy kosárral” – hangzott a rövid válasz.

Miután a munkával végeztem, a konyhában felkínáltam segítségemet a vacsora készítéséhez. A mosogatásnál is szívesen vették a közreműködésemet. Félénken megkérdezték: „Miért nem akarsz több fát vágni? Hiszen látjuk, hogy nem vagy munkakerülő. A százados biztosan érdeklődni fog.”

„Mert ma vasárnap van – magyaráztam –, és csak azt teszem, ami feltétlenül szükséges. Éjfél után felébredhettek, akkor szívesen vágom tovább a fát.”

A konyha két felelőse kérdő tekintetet vetett rám. Ez alkalmat adott, hogy beszéljek nekik életem alapvető értékeiről. „Az életem Jézus Krisztusé, aki megbocsátotta bűneimet – magyaráztam. – Hálából szívesen megtartom, amit a Biblia tanít nekünk.”

A konyhát gyorsan kitakarítottuk, s a bajtárs megkérdezte: „És most mit akarsz tenni?”

„Sétálok egyet, aztán lefekszem. Talán ma éjjel felkeltenek fát vágni.” Bajtársam elkísért. Alig maradtunk magunkra, bevallotta: „Ezt óhajtom én is: bűnbocsánatot, és a vétek nyomasztó érzése nélküli életet.” Következett erre egy beszélgetés, aminek az anyagok is örültek a mennyben. (Folyt. köv.)

LÉPÉS A BIZONYTALANBA

Ikertestvéremmel és tíz évvel idősebb bátyámmal Freudenstadt közelében nőttem fel. Szüleim szántóföldön és egy nagy erdőgazdaságban munkálkodtak. Ahogy idősebbek lettünk, az egész vállalkozás jelentős ipari üzemmé fejlődött. Valamennyiünket teljesen lekötött, minden időnket, teljes erőnket ebbe fektettük. Az életem voltaképpen csak munkából állt.

Aztán megismertem a feleségemet. Összeházasodtunk. Ritának más elképzelése volt a házasságról és családról, mint nekem, akinek csak a munka és az üzem volt fontos. Két ember tökéletesen ellentétes látással megpróbált együtt élni. Kapcsolatunk problémáit előre meg lehetett jósolni.

Titokban mindinkább felismertem, hogy feleségem felfogása sokkal inkább megfelel a bibliai alapelveknek, mint az enyéem. Elérkezett az idő, amikor döntenem kellett a szülői ház és a feleségem között, mert a házasságomat csőd fenyegette.

Fájdalmas és gyötrő szakítási folyamat kezdődött számomra. Kilenc évig tartott, míg szilárd meggyőződésre jutottam és volt bátorságom elengedni a szülői kapcsolatot és a vele összefüggő anyagi biztonságot. Éreztem, hogy csak úgy lehetséges feleségemmel és gyermekeimmel mint család harmonikus életet folytatni, ha apámat, anyámat elhagyom.

Nehéz volt a rendelkezésemre álló hivatási adottságokkal alkalmas munkát találnom. De amikor meg tettem a döntést, Isten nem hagyott cserben. Öt napon belül csodaszép házat mutatott, amit kibérelhettünk és azonnal beköltözhattünk.

Kiléptem a szülői üzemből, és önálló vállalkozásba kezdtem mint fakitermelő. Új munkaterületem 150 kilométeres körzetre terjedt ki. A megbízások 60 %-a olyan messzire esett, hogy az esztendő hat hónapjában csupán hétvégeken lehettem otthon. Persze ez az állapot nagyon megterhelte minket. És nemcsak látszat volt, hanem igazolni lehetett: minél többet dolgoztam, annál kisebb lett a bevételem. Valamin feltétlenül változtatnom kellett. De hogyan?

Közben már négy nagyobb gyermekünk volt, az ötödik 22 hónapos. A túlterheltség kellős közepén váratlanul örökséghez jutottunk. Házat vehettünk.

Pénzügyi helyzetünk azonban egyre aggasztóbb lett. Fizetnem kellett a ház részleteit és eltartanom egy nagy családot. Borzasztó teher nehezedett rám. Ugyanakkor éreztem, hogy munkám egy részét fel kellene adnom, hogy betölthessem helyemet a házasságban és mint apa a gyermekeim között.

Sokat beszélgettünk lelkigondozókkal, barátainkkal. Mind arra biztattak, hogy redukáljam a vállalkozásaimat, töltsék több időt a családommal. De egyrészt félttem az anyagi következményektől, másrészt a szívem túlságosan csüngött a hivatásomon.

1999 nyarán családi csendeshéten vettünk részt. Az előadó egy este különösen a vállalkozókhoz intézte az üzenetét. Szavai mélyen érintettek, éreztem, hogy Isten személyesen szól hozzám. Ezt mondta: „Adj át mindent nekem!” Nem volt kétségem afelől, hogy ez a megbízásaim 60 %-át jelenti, amelyek olyan messze voltak, hogy nem tudtam elegendő időt tölteni a családommal. Elkezdtem alkudozni Istennel: „Uram, ezek nélkül a munkák nélkül életképtelen vagyok. Mi lesz a családommal? Mit fogunk tenni, ha nem tudjuk teljesíteni a kifizetéseket?”

Három napig tartó küzdelem után döntöttem, hogy követem Isten hangját. A külső megbízásokat szorongó szívvel visszamondtam. Sejtelmem sem volt róla, hogy folyik majd ezután gyakorlatilag az életünk. Előtte évekig egyre azon igyekeztem, hogy minél több megbízást kapjak a környéken, de eredmény nélkül. Most mégis Istenben akartunk bízni, hogy Ő majd kinyit egy ajtót. Aztán letesz a küszöböm elé egy munkát, amivel évekig foglalkozhatok.

És akkor ami másoknak óriási katasztrófát jelentett, nekem és családomnak csodálatos áldást hozott. 1999. december 26-án végigsöpört környékünkön a Lothar ciklon, és irtózatos pusztítást végzett az erdőkben. Néhány percen belül munkám lett a közvetlen közelünkben, méghozzá évekre.

Egy házaspár már évek óta imádkozott értünk. Az imameghallgatásnak ez a módja minden várakozásunkat felülmúlta. Ámulva csodáltk Isten mindenható voltát. Egész helyzetünk megváltozott. A lét miatti félelmemet átadtam Istennek. Új módon tudtam bízni benne anyagi kérdések tekintetében is. Pénzemet most sokkal inkább mások megsegítésére szeretném használni. Az a vágyam, hogy meglássék életünkön. Isten gondoskodó szeretete. És sokkal több figyelmet akarok szentelni a családomnak. Szó szerint megtapasztaltuk, amit az Úr Jézus mond: „*Keressétek először Isten országát és annak igazságát, és a többi mind megadatik néktek*” (Mát 6,33).

Röplapok

A történet Wilhelm Busch lelkész elbeszélése.

Az Állami Titkosrendőrséggel (Gestapo) néha igazán különös dolgokat élt át az ember. Szeretnék egy ilyen esetről beszámolni, ami néha még ma is megmosolyogtat. Valamelyik vasárnap prédikáció

után egy hirdetőmentet kellett a szószékről felolvasni. A Hitvalló Egyház szervezte ezt. A nácik ugyanis minden intézményre kiterjesztették a hatalmukat, és hallatlan módon beleavatkoztak az egyház belügyeibe. A keresztény intézetekben elhelyezett fogyatékos és beteg embereket halál fenyegette. Az úgynevezett „életképtelen, értéktelen életeteket” ki akarták oltani, s ezt azzal indokolták, hogy a német katonák életüket kockáztatják a fronton, tehát jól kell róluk gondoskodni. Nem lehetett tűrni, hogy a betegek elegyék előlük a kenyeret. Egyházi nyilatkozatot akartunk tehát az eutanázia ellen felolvasni.

Az akció támogatására jó módszernek látszott röplapot osztogatni a templom bejáratánál. Csakhogy a titkosrendőrség kifüldte a szándékot, és már szombaton megjelent nálam két hivatalos ember. Mindig kettesével jöttek. Egyikük leült az íróasztalom előtti székre, és izmos karjával rákönyökölt az ott halomban heverő röpiratokra. Rettenetes érzésem támadt.

Az illető mord hangon megkérdezte: „Vannak önnél röplapok?” – „Erre a kérdésre nem tartozom önnek válaszolni” – feleltem. „Akkor pedig házkutatást kell önnél tartanom” – adta értésemre. Persze ezt nem akadályozhattam meg. A férfi felállt, körülnézett a dolgozószobámban, és láthatóan megrémült. Óriási könyvszekrények álltak a falak mentén köröskörül, zsúfolásig megtöltve. Bármelyik könyv mögött lehettek röplapok.

„Nem rejtettem mögém semmit – nyugtattam a megriadt embert. – Nyilván tudja, hogy nem hazudom önnek.” Kiment erre a többi helyiségbe, kinyitotta az össze szekrényt, kihúzott minden fiókot, miközben a kísérője engem tartott szemmel.

A kutatást végző személy hosszú idő múlva visszajött, leült ismét a székre, és karját újra a halom röplapra fektetve csupán ennyit mondott: „Úgy tűnik, önnél nincsenek röplapok.”

Szívesen elhinném, hogy barátságos, irántam jóindulatú rendőrrel volt dolgom. Csakhogy én ismerem ezeket a fickókat korábbi találkozásokról. Ha a Gestapo küldötte egyetlen röplapot talált volna, azonnal magával vitt volna az őrszobára, ahol a legrosszabbal számolhattam. Ilyen esetben bárkit börtönbe is zárhattak, mert a titkosrendőrség leplezetlenül frontot nyitott a keresztényekkel szemben.

Az élő Isten hatalmas keze azonban belenyúlt az eseményekbe. A Bibliában több helyen olvassuk, hogy emberek szemei feltartóztattak. Kétségtelenül ez történt az én látogatómmal is.

Mekkora áldozatra vagy képes?

A svájci testvérek áhitatos könyvében olvastuk:

„Fritz Berger felesége, Louise asszony írja: 'Még jól emlékszem szép, nagy berni imaházunk avatására. Becker misszionárius Kínából 200 frankot küldött, amit árva gyermekek adtak össze a berni épületre. Szerettek volna ők is néhány téglával hoz-

zájárulni az építéshez, és arra a gondolatra jutottak, hogy ha pár alkalommal böjtölnének, akkor az el nem fogyasztott rizs árát összeadhatnák és elküldhetnék nekünk. Írtak egy szép levelet is, és Isten áldását kívánták a gyülekezetnek. Amikor a németre fordított levelet az avatási ünnepélyen felolvasták, nem sok szem maradt szárazon.’

A gyülekezeti ház 1937-ben épült. Ma a 2005-2007-es átépítés és bővítés után új szépségben áll. Talán szerepeltek most is megtakarított kicsi összegek a munkálatokra befolyt adományok között, de aligha ugyanilyen háttérrel. A szájtól megvont étel egy 'szegény országból' átváltozott, és egy 'gazdag országban' kötött ki! Bátorítson ez minket, svájciakat, hogy a missziói adományok most ellenkező irányba: nyugatról keletre folyjanak.”

És minket, magyarokat mire ösztönöz?

BOMBAVETŐBŐL MISSZIONÁRIUS

Stephen Lungu önéletrajzában elmondja, hogyan ismerte meg azt a boldogságot, ami életét, melyre korábban sötét, sűrű árnyék borult, most beragyogja.

Nyomorúságos otthonom

Szerencsétlen kapcsolatból születtem. Anyám 14 éves volt, amikor világra jöttem. Tíz hónappal később látta meg öcsém a napvilágot. Nagyon szegény család voltunk, anyámnak is ki kellett vennie részét a munkából. Ültetvényeken dolgozott, miközben mi a földön ültünk vagy a porban játszottunk. Anyám nem bírta a megterhelést, és az üveghez nyúlt. Nem akarta bevallani, hogy alkoholistá lett, mi azonban észrevetük. Részeg állapotban nyugton hagyott minket. A párnára vetette magát, hogy kialudja a mámort. Ilyenkor nem éreztük kemény kezét, amivel minden apró vétségért elvert minket. Az éhségünkkel, gondozásunkkal nem törődött.

Legjobban az apám és anyám közti állandó veszekedések miatt szenvedtem. „Ez nem is az én kölykőm” – mutatott rám egyszer apám. Kié vagyok hát? – tettem fel magamnak a kérdést. Végtelen üresség és elhagyatottság érzése kerített be. Később szüleim elváltak, és anyámnak egyedül kellett gondoskodnia rólunk. Aztán jött egy nap, amitől a szívem hevesebben kezdett verni.

„Gyerekek, ma a városba megyünk” – mondta anyám. „Tényleg? Még sosem vittél magaddal. Remek! Ez nagy nap lesz!” Megöleltem őt, és gyorsan megmostam az arcomat. Vidáman elindultunk. Anyám hátán vitte a bébit. Elámultunk a fényes kirakatok, szépen öltözött emberek láttán. A forgalom szinte elszédített. Örömöm azonban hamar elszállt.

„Stephen – szólta anyám –, állj meg itt, a kirakat előtt az öcséddel és a húgoddal, de el ne mozdulj innen.” Rosszat sejtve belekapaszkodtam. Anyám azonban ellökött magától. „Itt várj, értetted? Vécére kell mennem.” Ezzel kezembe nyomta kis testvéreimet, még megérintette bozontos üstökömet, és eltűnt

a tömegben. Húgocskám sírt, ringatni próbáltam, és vártunk, vártunk, de anyánknak nyoma veszett.

Pánikba estem. Meg akartam őt találni, de hol keressem? Végül leültem a járda szélére, és együtt sírtam a testvéreimmel. Leszállt az este, s egy rendőr bevitt minket az őrszobára. Hétéves fejjel aznap életem legsötétebb óráját. Anyám összetörte a bizalmamat. Eldobott minket. De miért? Én voltam oka, hogy szüleim mindig veszekedtek, és anyám nem talált kiutat? Miért hagyott cserben minket?

Ettől kezdve egy nagynénénknek kellett gondoskodnia rólunk, de ő nem nagyon lelkesedett, hogy három éhes szájjal több ül az asztalnál.

„Az ég szerelmére, hát nincs épp elég problémám?” – kiáltott ránk meredve. Anyámat hibáztatta, aki mindig a fekete bárány volt a családban. Ellene táplált gyűlöletét ránk, a gyerekekre zúdította. Egyik rokontól a másikhöz lökdöstek minket. Nem kellettünk senkinek. Padlón aludtunk, rongyokon, ócska takarókon, és mindenféle hulladékból táplálkoztunk.

Végül M. nagynéninél kötöttünk ki. Szigorú volt, gyakran vert minket. Iskolába küldött, de annyira féltem minden újtól, hogy néha a nadrágom is átvizesedett. Ettől persze még nagyobb lett a nyomorúságom. Lógni kezdtem, és egyre azt kérdeztem magamban: mért is születtem ilyen rettenetes családba? Halálosan boldogtalannak éreztem magam.

Egy napon papa állt az ajtó előtt, amikor hazaértem az iskolából. Borzasztóan megőrültem. De milyen nagy lett a csalódásom, miután ő csak az öcsémet vette karjára és csókolta meg. Később értettem meg, hogy engem nem tartott saját gyerekének. Bár engem is magával vitt, de rosszul bánt velem. Negyedszerre megházasodott, mivel anyám nem került elő, de mostohaanyámmal együtt szüntelen csak gyötört. Végül már nem bírtam a sok verést, és visszaszöktem a nénikémhez. Ott legalább nem minden nap botoztak meg. „Hazajöttem” – jelentettem be a nagynénémnek. Rémülten csapta össze a kezét.

„Mi az, hogy hazajöttél?” – rázta a fejét. Dühösen megragadott, és hosszú körmével végigmarta az arcomat. Lelökött a földre, és a tyúkólra mutatott. Nem így képzeltem el a hazaérkezést.

„Azt ne hidd, hogy a küszöbömre teheted a lábadat – fenyegetett, és rám zárta a tyúkólat. – Nyomorult kölyök, itt maradsz!”

Sírva borultam a földre. Félttem a felriadt, szárnnyukkal csapdosó tyúkoktól. Végül elapadtak a könnyeim és harag fogott el. Engem senki nem akar. Anyám kidobott, apám ellökött, a nagynéném tyúkólba zárt. Dühösen, mint valami vadállat jártam fel-alá. Találtam egy ócska zsákot, a vállamra terítettem, mert kint hideg szél fúj. Nénikém csak nem vette a szívére, hogy éhesen hagyjon, este belökött a kerítésen némi vacsoramaradékot.

Itt tehát nem maradhattam, ezért az első adandó alkalommal a városba menekültem. Egy híd alatt

gödrtöt vájtam magamnak a homokba, és öreg vászonzsákkal takaróztam be. Napközben a városban csavarogtam, a fehérek által lakott kerületben, s a szeméttárolókban kutattam élelem után.

„Mama, mama – sírdogáltam, ha semmi ehetőt nem találtam –, miért hagytál itt minket?” Utcagyerek lettem, és hozzám hasonlókhöz csapódtam.

Egy napom előkelő úr szólított meg. „Ilyen fiúra lenne szükségem a golfozáshoz. Eljönél labdaszedetőnek?” Természetesen vállaltam. A férfi néhány ezüstpénzt nyomott a markomba. Ez volt az első keresetem. Nem voltam többé a szemetes kukákra utalva, vehettem tisztességesebb ennivalót. Még egy szép inget is vásároltam.

Nagynéném azonban felfedezett egyszer a városban, és megtudta, hogy pénzt keresek. Azonnal kiszedte a nadrágzsebemből a maradékot, hiába védekeztem. Visszarángatott, és újra a tyúkólba zárt.

Forrt bennem a méreg. Így kell végigélnem az életemet? Más gyerekek családjá van, nekem miért nincs? Már az öngyilkosságot forgattam a fejemben.

Legközelebb óriási meglepetésemre ott találtam anyámat a nénikém mellett ülve az udvaron. Harag és kétségbeesés fogott el. Kikaptam zsebemből a bicskámat, és kinyitva felé hajítottam. Majdnem eltaláltam. Anyám és nagynéném felordítottak, én pedig rohantam, ahogy csak tudtam a városba. Miután tudatára ébredtem, hogy anyámat meg akartam ölni, már csak a halált kívántam. Fel akartam akasztani magam, de a kötél elszakadt. Orvost hívtak, és kórházba kerültem.

Még soha nem volt ilyen jó dolgom. Mindenki kedvesen bánt velem, Kaptam egy kisautót. Patyolat tiszta környezetben, puha ágyban feküdtem, nem mászkáltak férgek körülöttem. És a pompás ennivaló! Azonkívül fürödhettem. Két hetet töltöttem a kórházban, és legszívesebben ott maradtam volna.

A fekete árnyak

Magamra maradvá odacsapódtam néhány utcafiúhoz. „Fekete árnyak”, ez volt a nevünk. Nagyszerűen fenyegetőnek találtuk. Kést szereztünk magunknak, és a felkarcolt karunkból kicsorgó vért összeelegyítve életre-halálra szövetséget kötöttünk. Aki be akart lépni közénk, ügyes lopással kellett rátermettségét bizonyítania. Társadalomra veszélyes fickók voltunk, akik semmi gaztettől nem riadtunk vissza. Főleg fizetési napon támadtunk meg embereket. Nők brutális megerőszkolásában nem vettem részt, ettől valahogy undorodtam, de lopni loptam, mint a szarka.

Tizenöt éves voltam, érdekelni kezdett a politika. Államunk – Rhodesia – nem óhajtott a fehérek kezében maradni. Igazi hazafiak csatlakoztak a Zimbabwei Felszabadítási Mozgalomhoz. Minket is vonzott az eszme. Terroristák fegyverhez juttattak bennünket, megtanítottak benzinbombát dobni, terrorakciókat végezni bankok, hivatalos épületek ellen. Bár

tetszett az elmélet, ilyesmire mégsem tudtam rászánni magam. Talán túlzottan a túléléssel törődtem.

A sátorösszejövétel

A „Fekete árnyak” lázadást készültek szervezni a környéken. Elrejtőztünk egy sziklabarlangban, benzínbombákat gyártottunk, és élesítettük a késünket. Hajnalban előlopakodtunk a rejtekünkéből. Szolgálati utasításunk szerint egy városi bankot kellett levegőbe röpítenünk. Odafele tartva nagy sátorot fedeztünk fel egy szabad téren. Emberek százai igyekeztek a bejárat felé. Bentről zongora hangjai hallatszottak, s az emberek énekelni kezdtek. Először cirkusznak vélttem. Azonban tévedtem, missziói sátor volt.

„Itt fogunk támadni” – döntöttünk azonnal, remélve, hogy kiadós lesz a pánik. Előbb azonban be akartam menni, hogy megnézzem, miről is van szó. Leültem társaimmal a leghátsó padra. Csak rövid ideig szándékoztam maradni, de teljesen lebilincselte egy fiatal lány, aki a színpadra lépve elmondta, hogyan ismerte meg Jézus Krisztust. A bombáról teljesen megfeledkeztem. Cimboráim már sürgettek, de én tüzet fogtam a bizonyágtevő iránt.

Utána egy lelkész kezdett beszélni. Teljhatalommal hirdette az evangéliumot. Megremegtem, amikor belekiáltotta a tömegbe: „A bűn zsoldja a halál, de Isten új, örök életet kínál Jézus Krisztus által. Ő elhagyta gazdagságát, szegénnyé lett, hogy titeket meggazdagítson.”

Ennyit megértettem: a bűn tehát halált jelent. Egyszerre tudatos lett előttem, mennyi minden van a számlámon. Gonosz tetteim filmként peregtek le szemem előtt: a szüleim elleni gyűlölet, lopások, rablások. Hideg és meleg futkosott a hátamon, arcomat könny áztatta, félelmetesnek találtam a prédikációt. Utólag visszatekintve tudom: a Szentlélek ragadott meg, hogy rossz utamon megfordítson.

Majd azt hallottam, hogy Jézus mindenben ugyanúgy szenvedett, mint én. Éhség, szomjúság, magány, szegénység nem voltak előtte ismeretlenek. Pedig neki nem kellett volna szenvednie. Értem vállalta, hogy megfizesse az árat a bűneimért. Egyszerre világosan láttam, milyen cserét kínál nekem.

Szememből csorgott a könny, előre botladoztam a többi emberrel együtt a prédikátorhoz. A rendezők el akartak utasítani, de a lelkész arcomra nézett és csak ennyit mondott: „Hagyjátok.”

Összejövétel után megkérdezte: „Fiatalember, mit tehetek érted?”

„Meg tud menteni Jézus ilyen embert, amilyen én vagyok?” – nyögtem ki.

„Igen – felelte –, Jézus meghalt érted is, mert szeret.” Aztán bátorítva a szemembe nézett. „Fiatalember – biztatott –, mondj valamit az életedről.”

Szólni akartam, de dadogni kezdtem. Eddig senkit nem érdekelt az életem, most eljött a pillanat, hogy egy idegennek elmondhattam a történetet, az én

történetemet. Minden sérelem kiömlött belőlem legfiatalabb gyermekkoromtól kezdve. Könnyek folytak a lelkész arcán, miközben hallgatta, hogy otthonom a híd alatti gödör volt, és szeméttárolókban kerestem a fehér emberek ételmaradékait. A bandával való kapcsolatomat sem hallgattam el, végigéltem újra minden fájdalmas tapasztalatomat. Részvétet láttam az előttem ülő arcán, és szívemen felolvadt a jég.

Miután befejeztem, a prédikátor beszélni kezdett. „Stephen, hadd számoljak be most a saját életemről. Egy 14 éves lánnyal kezdődik, aki terhes lett. Mikor megkérdezték, ki a született gyerek apja, rámutatott egy fiatalemberre, aki viszont semmit nem vállalt. Két hét múlva az anya törülközőbe csavarta a csecsemőt, s a vécébe dugva meglépett. Egy közelben tartózkodó asszony meghallotta a kicsi nyöszörgését, aki már majdnem megfulladt, és gyorsan kórházba vitte. A gyerek életben maradt. Stephen, ez a bébi én voltam. Anyámat soha életemben nem láttam. Apámat sem ismerem. Egy sorsunk van mindkettőnknek: Senkinek nem kellettünk, minket nem szeretett senki.”

Alig tudtam elhinni. A lelkész olyan boldognak látszott. Most felnyitotta a Bibliáját, és felolvasta azokat a verseket, amik különösen hozzánk hasonló emberekhez szólnak: „Ha apám és anyám elhagynának, az Úr magához fogad engem” (Zsolt 27,10). A kitiszított menhelyet találhat Istennél.

Életemben először térdeltem le imádkozni. Törédekesen jöttek ajkamról a szavak, de tudtam, hogy Isten vár rám. „Mennyei Atyám – mondtam –, nincs semmim, magam is semmi vagyok, sem írni, sem olvasni nem tudok, szüleimnek nem kellek. Kérlek, fogadj magadhoz. Bánom minden gonoszságomat. Bocsásd meg a bűneimet.”

Úgy éreztem, mintha súlyos teher hullana le rólam. Béke költözött a szívembe. A lelkész átölelte a vállam, és megindult hangon mondta: „Isten áldjon meg, Stephen.”

Éjszaka homokágyamban fekvé feltekinttem a csillagos égre. A föld legboldogabb embere voltam. „Uram, Istenem – imádkoztam –, analfabéta vagyok, még a nevemet sem tudom leírni. De életem hátralevő idejében a Te jó üzeneted hirdetője szeretnék lenni. Jobb és szebb jövőt nem tudok elképzelni.”

Stephen Lungu később valóban az evangélium hirdetője lett.

**MÉG EGY PERC ISTEN JELENLÉTÉBEN
Október 1. péntek 1Móz 1,26-31**

„...megáldotta Isten őket...” (28)

Az „öket” az első családkezdeményt, Ádámot és Évát jelenti. Ebben a hónapban a családról gondolkodunk. Az első e kör számára megfogalmazott áldás máig irányadó. Mert mit is jelentett az isteni megerősítés? Nem kivételes, születésből fakadó jogokat, hanem először kötelességeket és engedelmisséget.

Isten egyik elvárása, hogy a család ne két személy önfenntartása és zárt szeretetközössége legyen csupán, hanem jelenjen meg benne a folytatás, az utódok nemzedéke is. A másik a föld működtetésének, élővilága irányításának és megőrzésének a kötelezettsége. Ezek elemi szinten családi ügyek. Ez a családi áldás igazi tartalma.

Október 2. szombat

1Móz 2,18-25

„Elhagyja...ragaszkodik...” (24)

Isten eredeti elgondolása az, hogy az új család megalkulásakor bizonyos szempontból oldódjanak el az eredeti kötődések, és jöjjön létre új kapcsolat. Menyinyi „ragaszkodás” szenvedett gyógyíthatatlan sérülést, mert szülők nem tudták elengedni felnőtt gyermekük kezét, vagy az új család alapítója nem volt képes felnőni az Isten által létrehozott szerephez.

Október 3. vasárnap

1Móz 7,1-7

„Menj be te és egész házad népe a bárkába...” (1)

Noé fiai mind a bárkaépítésben, mind az állatok gondozásában és korábban az egész furcsa isteni terv vállalásában együtt működtek apjukkal, ő pedig ragaszkodott ahhoz, hogy a „védelmi tervben” egész háza népe sorsa benne foglaltassék. Az apostoli tanítás szerint (1Pét 3,20-21) az ítélet áradatában úszó vízi jármű, amely magába zár és megvéd a túlárado haragtól, a keresztség szimbóluma is. Egyesek felvették, hogy vajon a keresztség kegyelmi ajándékában részesíteniük kell-e kiskorú családtagjaikat is. Igaz, Noé fiai ekkor már felnőttek és házások voltak, de valószínűleg az egész „bárka”-ügyben a családfő, Noé hite játszott döntő szerepet, ahogy később is mindig az apától várta el Isten a vele való kegyelmi szövetség kiterjesztését az egész családi közösségre, amelybe nemcsak a gyermekek, hanem a kiskorúakkal egy jogi státuszt élvező szolgák is beletartoztak.(Gal 4,1)

Október 4. hétfő

1Móz 47,1-12

„...ellátta József az ő atyját, és atyjafiait, és az ő atyjának egész háza népét kenyérrel...” (12)

József családi megbecsültsége az atyai házban enyhén szólva nem volt egyértelmű. Őt azonban nem a sérelmei vagy a korábban ismert hiúsága, hanem a szerettei iránt érzett, Istentől kapott felelősségtudat irányította. Mindegy, hogyan viszonyultak hozzád családtagjaid és szeretteid, légy irántuk készséges, mint mennyei Atyád, aki jóságos a hálátlanokhoz és hűségesekekhez egyaránt.

Október 5. kedd

127. Zsoltár

„...az Úrnak öröksége a fiak; az anyaméh gyümölcse: jutalom.” (3)

Néha telhetetlenek vagyunk, és keveselljük Isten adományait. Örökségen anyagi biztonságot, jó egészséget, társadalmi beágyazottságot értünk, pedig nincsen nagyobb kincs, mint szeretteink boldog köre,

a feladat, amit köztük kell elvégeznünk, és amelynél értelmesebb földi cél kevés van.

Október 6. szerda

128. Zsoltár

„Feleséged, mint a termő szőlő házad belsejében; fiaid, mint az olajfacsemeték asztalod körül.” (3)

Az istenfélő, boldog ember családjáról énekelnek a Jeruzsálembé vonuló zarándokok a kilencedik lépcsőfokon. A „családi idill” édességei nem maguktól teremnek; ahogy a kertet, úgy a családot is bizony gondos, fáradságos munkával kell művelni.

Október 7. csütörtök

Józsue 24,11-16

„...én...és az én házam az Úrnak szolgálunk.” (15)

Józsue egyike annak a két tanúnak, akik Egyiptomból indulva a pusztai vándorlás negyvenéves viszontagságai után be is értek az ígéret földjére. Ő tehát volt még rabszolga is, megszenvedte a szabadság árát, és átélte a honfoglalás diadalát. De bölcsen tudja, hogy az új lehetőségek hamar meg fogják változtatni a mohó fiatal nemzedék lelkületét. Nem vállalhat mindenkiért garanciát, de megható az az erős meggyőződése, hogy akikre közvetlen befolyással lehet, azok örökösei annak a szeretetnek és hűségnek, amellyel ő vállalta az Istentől kapott megbízatást népéért és Isten országának ügyéért.

Október 8. péntek

1Móz 18,16-21

„...Ábrahám nagy és hatalmas néppé lesz, és ...tudom róla, hogy megparancsolja az ő fiainak és a háza népének útána, hogy megőrizzék az Úrnak útát igazságot és törvényt tévén...” (18.19)

Az igazi családfő a jövő nemzedékek sorsát nem bízta a „véletlenre”. Igaz, a jó szülői példa szavak nélkül is hat, de fontos a tanítás, a határozott állásfoglalás, és Ábrahám ebben is eltökélt volt. A világ változik, de soha ne inogj meg az örök isteni értékek határozott képviselésében.

Október 9. szombat

5Móz 6,1-9

„...ez igék...legyenek a te szívedben és gyakoroldj ezekben a te fiaidat...” (6.7)

Isten Igéjének általános lelki üzenete az élet sokféle dolgában és pillanatában ad eligazítást. Nem tudjuk egyszeri hallásra vagy olvasásra megtanulni, ezeket gyakorolni kell. A jó szülő házában ülve vagy házon kívül a nap indulásakor és az ébrenlét utolsó pillanataiban is érvényesíti az időszerű isteni gondolatokat gyermekei körében, és saját életével bizonyítja is az Ige igazságát és fontosságát.

Október 10. vasárnap

1Sám 8,1-9

„...fiaid nem jártak az ő útjain...” (3)

Hiába a hibátlan hívő minta, mindenkinek személyes döntéssel kell követnie az Úr útját. Mélyen együtt érzünk a hatalmas pap-fejedelemmel, Sámuellel, akinek látnia kell, hogyan forgácsolódik el fiai kezén

az a bizalom, amit ő a néptől szerzett. Nem mentség az sem, hogy Izrael fiai sem különbek, mint az új fiatal vezetők, Jóel és Abia. A „rendszerváltozásban” bizony az ő korrupt magatartásuknak komoly szerepe van. Példaértékű az is, hogy hívő apjuk kész az új helyzethez Isten akaratából alkalmazkodva egy olyan rendszer alapjait is lerakni, melyben az Istentől való függés más hatalmi helyzetben fog megvalósulni. Nem mindig a fiatal és új hordozza a jövő értékeit; az apák és fiak generációja egymásra van utalva.

Október 11. hétfő **1Móz 50,15-21**

„...bocsásd meg azoknak vétkét, akik a te atyád Istenét szolgálják.” (17)

Jákóbnak megadatott, hogy küzdelmes és szomorú élete halála előtt kivételes fordulatot vegyen: visszakapta a halottnak hitt Józsefet. Tanúja lehetett elsőszülöttnek választott fia nagyvonalúságának is. Úgy érezhette azonban, hogy a gondoskodó és elnéző kegyelmet elsősorban az ő személye iránti szeretet élteti. Ezért várja el többi gyermekétől a holtá utáni ismételt bocsánatkérést, amit József nem igényel, hiszen szíve szerint kiengesztelődött és meglátta Isten kezét a szenvedéseiben. Ezért elkötelezettségén az új helyzet mit sem változtat, akkor sem, ha testvérei szívében a bizalom soha nem rakhat fészket.

Október 12. kedd **133. Zsoltár**

„...mily jó és mily gyönyörűséges, amikor együtt lakoznak az atyafiak!” (1)

A család tagjai között uralkodó harmónia, szeretet és egyetértés feltűnő jelenség volt régen, és a mai világban is az. Ha látjuk, irigyeljük, pedig legalább fele részben rajtunk múlik, hogy részesül-e családkunk ebben a szépségben. Nemcsak a világ, hanem Isten is gyönyörködni fog benne.

Október 13. szerda **Péld 20,3-7**

„Aki az ő tökéletességében jár, igaz ember. Boldogok az ő fiai ő utána.” (7)

Az igaz ember élete a változó, önző, haszonleső, érdekközpontú világban nem kényelmi állapot, de életforma lesz az igényes istenfélők, tiszta szívűek számára. Ennek kényelmetlenségeit neki kell viselnie, de áldásaiban már utódai is osztoznak. Érdemes.

Október 14. csütörtök **2Móz 20,1-7**

„...megbüntetem az atyák vétkét a fiakban harmad- és negyedíziglen, akik engem gyűlölnék.” (5)

Az atyák hatása hosszan terheli az utódok nemzedékeit. Rossz gazdasági-politikai, szellemi döntéseknek egymást követő generációk ihatják a levét. De az is rossz örökség, ha valaki az elődök bűneinek, előítéleteinek, szemléletének rabja, ha nem tudja tiszteséggel megítélni, ami bűn volt, és nem tud megtérni az élő Istenhez, hogy az Úr az új nemzedék hűségét megáldva aztán új korszakot nyithasson.

Október 15. péntek **2Móz 20,8-17**

„Tiszteld atyádat és anyádat, hogy hosszú ideig élj azon a földön...” (12)

A szülők iránti tiszteletet a változó kor és életkor egyaránt próbára teszi. Érzékeny területe ez a családi, emberi kapcsolatoknak, és az itt eltűrt bűnök az adott nép önrendelkezését is veszélyeztethetik. Hogyan bízható bárkire Isten akaratának földi képviselője, ha nem tudja megbecsülni elődei értékeit, nem képes gyöngéden viszonyulni gyöngeségeikhez, vagy tisztelni túlhaladottnak vélt erőnyeiket?

Október 16. szombat **Ez 18,1-20**

„...a fiú ne viselje az apa vétkét, se az apa ne viselje a fiú vétkét...” (20)

A kiskorúért természetesen szülője felel. Elenyésző kivételtől eltekintve a bibliai nagykorúság (tizenkét éves kor) ideje előtt igazán súlyos bűncselekmények alig-alig fordulnak elő. De ebben az esetben sem kell a szülőnek oly módon bűnhődnie gyermekéért, mint ha ő követte volna el a vétket. Talán nem is a személyes törvényszegésekre gondol itt a próféta, hanem a történelmi bűnökre, és az igazi üzenet az, hogy kudarcainkra ne keressük a magyarázatot elődeink gyengeségében, illetve ne becsüljük alá a fiatalabbak próbálkozásait, és ne tegyünk úgy, mintha kizárólag jó alapokat vetettünk volna a folytatáshoz. Mindenki tegye meg saját korában azt, ami tőle telik.

Október 17. vasárnap **Péld 19,26-29**

„Aki atyjával erőszakoskodik, anyját elűzi: gyalázatos és megszegyenítő fiú az.” (26)

Nemcsak szívtelen, gyermekeiket eldobó, éretlen szülők vannak. A szerep életünk során cserélődhet. Van, aki úgy érzi, nincs elég türelme idősödő szüleire, nem hajlandó megvárni, míg az örökség természetes úton az övé lehet, vagy észreveszi, hogy erőfölénye miatt immár fölébe kerekedhet azoknak, akik hajdan szigorral nevelték. Bizony sok titkos, olykor nyilvánvalóvá vált bántás szennyezi egyesek történetét. Bűnök, amiket felnőtt gyermekek követnek el erőtlenné vált szüleikkel szemben. Az ilyen magatartást a mózesi törvények halállal büntették. A vétek megítélése és súlya ennek megfelelően terhelte az elkövető lelkiismeretét akkor is, ha (feljelentés hiányában) tényleges kivégzésre talán sosem került sor.

Október 18. hétfő **Péld 23,22-26**

„Hallgasd a te atyádat...és meg ne utáld a te anyádat, amikor megvénhedik.” (22)

Az ismert világ és az azt leíró tudományok változnak. Többet tudunk elődeinknél, kevesebbet az utánunk jövőknél. De boldog, aki Isten Igéjének intésén komolyan véve mindig kész tanulni elődeitől, és nem veti meg őket akkor sem, ha valamit már jobban tud, vagy korszerűbben képes azt hasznosítani is.

Október 19. kedd

1Sám 2,18-21

„...szolgált az Úrnak mint gyermek...” (18)

Sámuel édesanyja, Anna sokáig meddő volt, s mikor gyermekért könyörgött az Úrnak, megfogadta: ha fia lesz, az Úrnak szenteli. Mikor imája meghallgatást nyert, nem változtatta meg döntését. Így történhetett, hogy kisfia egészen kicsi korától kezdve az Úr házában szolgált élete végéig. Igen, a szülők még ilyen dolgokban is dönthetnek, vagy úgy is mondhatjuk, hogy szívből jövő döntésüket Isten is komolyan veszi. Milyen jó, ha ezzel az anyai döntéssel a növekvő gyermek akarata is találkozik!

Október 20. szerda

Márk 3,20-27

„...övéi... azt mondták, hogy magánkívül van.” (21)

Jézustól származik az a szállóige is, ami a mostanához hasonló helyzetben született, hogy nincs próféta tisztesség nélkül, csak az övéi között. Nincs olyan szentséges, odaszánt szolgálat, ami olykor ne váltaná ki a közvetlen hozzátartozók irigységét, megvetését, meg nem értését, felháborodását vagy ítéletét. A család, amely elfogad, menedéket ad, bátorít és mögöttünk áll, esetenként idegeneknél is ellenségesebb tud lenni, és ez alól Jézus sem volt kivétel. De azért fel ne adjuk Istentől kapott szép hivatásunkat!

Október 21. csütörtök

Luk 11,9-13

„Melyik atya... az közületek, akitől a fia kenyeret kér, és ő talán követ ad néki?” (11)

Amit Isten nekünk ad, az mind javunkra van, tanítják különböző énekeink és hitvallásaink. Ismételtetjük ezt annak ellenére, hogy bizony olykor mást várnánk, mint ami fönről jön. Olykor a földi apák is érthetetlenek, csalódást okoznak fiainknak. Sok mindent csak szülőként értünk meg magunk is. Hitünk ezért életben tartja lelkünk mélyén azt a bizodalmat, hogy Isten nem ellenségünk, nem rosszakarónk, hanem vér szerinti szüleinknél is okosabban, kiszámíthatóbban és tartósabban szeret.

Október 22. péntek

Ef 6,1-4

„...atyák ne ingereljétek gyermekeiteket...” (4)

Gyermeki engedetlenség és szemtelenség közismert családi probléma, de sajnos egyre több szó kell hogy essék a családjukat terrorizáló, erőfölényükkel visszaélő szülőkről, főként az apákról. Aki a gyermekeit kétségbe kergeti, nem mennyei Atyánk mintáját követi. Merev szigorúsága és irgalmatlansága akár abban is eszköz lehet, hogy gyermeke örökre megkeseredik a Mindenható iránt.

Október 23. szombat

1Tim 5,8-16

„Ha...valaki... az ő háznépéről gondot nem visel...rosszabb a hitelennél.” (8)

Ne mentsd fel magad a családi, háztartási kötelezettségeid alól azzal, hogy másokat kell lelkigondoznod, támogatnod, megértened, segítened. Az első kör, akik felé Isten elhívott és megbízott, a párod és a

gyermekeid. Ne vallj szégyent a világ előtt háttérbe szorított családdal.

Október 24. vasárnap

Kol 3,18-21

„Ti gyermekek szót fogadjatok a ti szüleiteknek mindenben, mert ez kedves az Úrnak.” (20)

Szót fogadni a szülőknek nem jelenti a nyilvánvalóan bűnös, hamis dolgokban való vak engedelmességet. De gyermeki korban elfogadhatatlan a szerepcsere, amikor a tapasztalatlan fiatalok olyan döntéseket hozni, amelyekért a felelősség a szülőket terheli a törvény, a társadalom és Isten előtt. Várd meg a pillanatot, amikor már csupán a tisztelet (de az mindvégig) várható el tőled szüleiddel szemben.

Október 25. hétfő

1Tim 3,1-13

„...a maga házát jól igazgatja, gyermekeit engedelmességben tartja.” (4)

A püspök vagy presbíter, mindenesetre a gyülekezet élén álló személy egyik kivételes tulajdonsága, hogy az átlagnál nagyobb mértékben képes hatni az emberekre, és bár vannak ellenkező példák (lásd pl. Sámuel), attól, akire a közösség felnéz, joggal várható el, hogy előbb közvetlen hozzátartozóit befolyásolja Isten akaratának elfogadására. (Vonatkozik ez a családfőre, a család „pajzára” is!)

Október 26. kedd

Tit 1,5-9

„...hívő nem kicsapongással vádolt avagy engedetlen gyermekei vannak.” (6)

Most a másik oldalról nézzük meg, hogy a püspöknek, presbíternek milyen legyen a családja, vagyis nem maradhat hivatalában, ha a gyermekei féktelen életükkel lerombolják apjuk hitelét. Hívő családban gyakran fordul elő, hogy a felcseperedés lázadó korszakában a gyerekek mindennek az ellenkezőjét akarják tenni, és látványosan tiltakoznak szüleik hite, életgyakorlata ellen. Ne hagyjuk abba a buzgó imádkozást, a szeretettel való szolgálatot, s ha választani kell, inkább szenteljük minden energiánkat szűkebb családjunknak, mint a világban elveszetteknek, akiket Isten nélkülünk sem fog a sorsukra hagyni.

Október 27. szerda

Márk 10,28-31

„...százannyit ne kapna...testvéreket, anyákat, gyermekeket...” (30)

A szolgálat persze megterheli a zárt közösséget, a családot. Egyesek az Isten országa miatt kényszerűségből kimaradnak sok olyan örömből és áldásból, melyek a családon belül élhetők csak át. De az elhívó Isten kiszélesíti otthonunk határait, és sok helyről kárpótolt emberek egészen kivételes szeretete, hűsége, támogatása, bátorítása által, ha csakugyan az Úrért vállaltuk a lelki terheket.

Október 28. csütörtök

Márk 3,31-35

„...aki az Isten akaratát cselekszi, az az én fítestvérem és nőtestvérem és az én anyám.” (35)

A családnak való megfelelés sokak örök lelki terhe. Jézus világossá akarja tenni, hogy Isten családjában mindannyian testvérek vagyunk (bizonyos mértékig áll ez szülőkre és gyermekekre egyaránt), és egyetlen Atyánk van, a Mindenható. Isten családjának azonban egyrészt saját döntésünk alapján leszünk tagjai, másrészt szükség van Krisztus tudatos követésére, a Mennyei Atya akarata iránti egyértelmű elköteleződésre.

Október 29. péntek

Apcs 11,11-15

„...szólni fog hozzád olyan igéket, melyek által megtartatol te és a te egész házad népe.” (14)

Odafigyelni az Igére, meghallani általa a megszólító és elhívó Istent, nemcsak a mi személyes ügyünk. Döntésünknek különös súlyt ad az, hogy Isten áldása kiterjed rajtunk keresztül hozzátartozóinkra is. Nemcsak magunknak halljuk meg hát az Úr szavát, hanem meggyőzetünk a mieinkért folytatott küzdelemben arról is, hogy hogyan legyünk segítségükre az Isten országába vezető út megtalálásában.

Október 30. szombat

Apcs 16,30-34

„Higgy az Úr Jézus Krisztusban, és üdvözlész mind te, mind a te házad népe. (31)

Csodálatos az apostoli bizonyágtétel az Úr ígérétről. A Jézus Krisztusban való üdvözítő hit segíteni fog mindenképpen azoknak a hozzátartozóknak, akik most még a maguk útját járják, de Isten minden biztonnal elkészítette már az ő helyüket is. Uram, add, hogy mihamarabb elfoglalják azt!

Október 31. vasárnap Reformáció ünnepe

Máté 10,34-42

„...az embernek ellensége...az ő háza népe.” (36)

Az ember Jézust mai szóhasználattal „megosztó személyiség”-nek nevezhetnénk, és ő vállalja is ezt. Az evangéliumi, de az általános bibliai megközelítés sem az, hogy ha egy családhoz, klánhoz, kultúrához, néphez tartozunk, kötelességünk mindenben azonosulni vele. Az igazság keresésében és a mellette való kiállásban légy Krisztust követően kategorikus és hajlíthatatlan. Talán a történelem jó irányban formálódásának is részese lehetsz így... –ig–

HÍREK, IMATÁRGYAK

A Wesley János Lelkészképző Főiskola szeptember 2-án tartotta szenátusi ülését Orosházán.

A város önkormányzatától előző nap került egyházunk kezelésébe egy újabb iskola. 2010 májusában néhány szülő megkereste egyházunkat, mivel enyhe fokú, középfokú és halmozottan fogyatékos gyermekeiknek ezt a speciális intézetét Magyarbánhegyesre akarták áthelyezni. Ez nagy terhet jelentett volna a családoknak időben és anyagilag. Az addigi környezetből való kimozdítás a gyerekeket is visszavetette volna fejlődésükben.

Iványi Gábor elnök akkor úgy nyilatkozott, hogy amennyiben Orosháza városa megfelelő épületet biztosít és legalább 50 tanuló szülei kívánják gyermekeik taníttatását a MET által működtetett iskolában folytatni, akkor Egyházunk a feladatot elvállalja. Egy hónapig nem történt Orosháza részéről megoldási javaslat. A szülők elkeseredésükben írtak az ombudsmannak, az Egyenlő Bánásmód Hatóságának és a CÖK-nek, segítségüket kérve. Békés Megye Önkormányzata erre visszaadta Orosháza Önkormányzatának az eddig használt épületet. Orosháza polgármestere a 2010. aug. 16-i képviselő-testületi ülésen tárgyalta az épület sorsát, és határozatot hozott, hogy ha az Egyház szeptember 1-ig működési engedélyt szerez, akkor tíz évre haszonszűz szerződést köt (ingyen bérlet) az Egyházzal. A szükséges dokumentumokat augusztus 31-re sikerült beszerezni, s még ugyanezen a napon, 11 órakor elnökünk ünnepélyes keretek között átvette az iskola kulcsát, 14 órakor pedig felhangzott az évnitőt jelentő Himnusz.

60 gyermeket írtak be a szülők az iskolába (eddig), 10 pedagógus, 3 gyógypedagógiai asszisztens, 1 ápolónő, 1 karbantartó, 1 konyhás, 1 takarító biztosítja a tanulók ellátását. A szülők többsége büszke arra, hogy gyermekük egyházi iskolába jár. Az orosházi kollégák szakmailag felkészültek. Bízunk abban, hogy a tanulói létszám egy-két év alatt eléri a 120 főt, hiszen az alapító okirat szerint a jövő tanévben fejlesztő óvoda és 9-10. osztályig szakiskola is fog működni az épületben.

TARTALOM

Kenyeret ad	1
Krisztus elhívott követének A. von Bergen	2
Lépés a bizonytalanba	5
Röplapok	5
Mekkora áldozatra vagy képes?	6
Bombavetőből misszionárius	6
Még egy perc Isten jelenlétében	8
Hírek, imatárgyak	12

Megjelenik havonként

Kiadja a

Magyarországi Evangéliumi Testvérközösség

H-1086 Budapest, Dankó utca 11.

Telefon/telefax: (06-1) 577-0515/577-0514

ISSN 1216 7223

www.metegyhaz.hu met_bp@uze.net

Technikai számunk: 0444

Bankszámlaszám:

OTP Bank Rt. 11708001-20520380

Készíti a szerkesztő bizottság

Szerkesztésért és kiadásért felel: Iványi Gábor

Éves előfizetési díj 960 Ft. Egyes példányszám ára 80Ft.

Megrendelhető a kiadótól és a MET lelkeszi hivatalában.